

MONIQUE & LUCY s.r.o. 6

WYSOKÁ HRA

Hana
Militká

MONIQUE & LUCY s.r.o. 6

Vysoká hra

Tváří obálky je 1. Vicemiss Karvinsko 2017
a modelka Ing. Jana Jemalová
spolu s Miss Social Media Japonsko 2019 herečkou a modelkou
Nikolou Nejedlíkovou.
Jejich portrét vytvořil umělecký fotograf Bohuslav Hybrant.

Předmluva

Jiří Halberštát

pedagog, režisér, spisovatel

Haničko,

zamýšlím se, jestli co dnes napíšu, je skutečně „Předmluva“ k této knize. A okamžitě dodávám, že mé řádky mají platnost hlavně ke všemu, co jsi napsala.

Jsi nesmírně pracovitá. Nepíšeš pro řádky, ale proto, že tě to baví. Ve tvých dílech čtenář najde typy lidí, které potkává v práci, na ulici, nebo třeba v paneláku.

Po dráze divadelní nekončíš. Naopak píšeš a žádná kniha není ta poslední, protože přicházejí další nápady. To je však vykoupeno nezměrným úsilím a poctivou prací.

Vím, že jsi připravená pracovat na knihách třeba pozdě v noci, kdy většina lidí odpočívá.

Nelituješ čas – píšeš pro lidi.

Těšovice dne 23. 1. 2020

Jiří Halberštát

Pošmourno

Na venkovní zahrádce oblíbené kavárny sedí Lucie. „Je chladno,“ uvědomí si. Zip mikiny si zapne až na krk.

„Platit?“ zeptá se číšník.

„Ano,“ kývne.

Jde domů. Přemýšlí o tom, kdy bude mít zase módní přehlídku. Odemkne a zarazí se. Slyší smích Moniky. „Směje se, když je sama doma a ještě k tomu v ložnici? Možná telefonuje,“ napadne Lucii a bez zaklepání vstoupí.

Zůstane stát na prahu jako přimražená. Spatří svou starší sestru v posteli s cizím mužem. On ji šimrá na holých zádech a ona se smyslně chechtá. Oba ustanou a hledí na Lucii.

„Jé, ahoj Lucko, tohle je David...“

David se postavil, napřahuje ruku, aby se přivítal s Lucií. Deko se mu smekla a stojí tam nahý se ztopořeným údem. Lucie si ho překvapeně prohlédla, pak řekla rozpačitě: „Omlouvám se, netušila jsem...“ vycouvá a pečlivě za sebou zavře dveře.

„Vida, a je to tady,“ pomyslí si, když klesne v kuchyni na židli. „Pořád tvrdí – Nezačínej zas! - a najednou má amanta, ani se nepochlubí. Určitě se chvíli znají, jinak by s ním neskončila v posteli.“

Otevře skříňku, vyndá láhev Whisky a naleje si: „Tak na vaše zdraví, ať vám to spolu co nejdéle vydrží,“ konečně se usměje.

Zvedne se a tiše vyjde ven. Po delší procházce se staví v hospodě na oběd.

Při čekání na jídlo vyndá mobil a začne pátrat na internetu po nějakém volném bytě.

„Nemá cenu hned něco kupovat. Zatím si najmu byt a pak mám dost času hledat nějakou nemovitost ke koupi. Ráda bych malý domek. Proč malý?“ ptá se sama sebe. „Abych nemusela najímat personál na úklid. Nechci, aby mi courali cizí lidi po domě.“

Našla několik vhodných bytů poblíž Moniky. Šla se tam dokonce podívat. Jeden z nich přicházel v úvahu. Klidná ulice, obchod s potravinami naproti, v prvním patře, třípokojevý prostorný byt.

„Umím si představit, že bych tady bydlela,“ řekla majitelce. Hned se dohodly.

Byt byl částečně zařízený, zrekonstruovaný s moderní kuchyní i koupelnou. Malý balkon stačil na posezení při kávě.

Potom se vydala do obchodního domu, koupila postel a další zařízení, aby se mohla ihned nastěhovat. V bytě u Moniky měla jen pár osobních věcí, oblečení a nějaké drobnosti. Vrátila se tam až večer.

„Právě jsem si říkala, jestli dneska přijdeš. Promiň, nedošlo mi, že se můžeš vrátit, když budeme v nejlepším.“

„Nic se neděje. Konečně někoho máš. Nabádám tě k tomu delší dobu.“

„Ano, máš pravdu.“

„Znáte se dlouho?“

„Moc ne. David je náš klient, který mě pozval před časem do restaurace U Modré kachničky, a tím to také skončilo. Teprve nedávno jsme se potkali na Václaváku. Pozval mě na kávu a protáhlo se to až do oběda. Takhle se scházíme pravidelně pár týdnů a bála jsem se, že je z toho zvyk.“

„To snad ne, když vaše setkání končí takovým vyvrcholením.“

„Blázníš? S tím vyvrcholením to bylo dnes poprvé. Byl úžasný. Je citlivý, plný energie, má sílu a výdrž,“ šťastně se smála Monika.

„Moc ti to přeju. Potřebuješ dobrého milence. Nesmíš být sama. Možná dojde i na děti.“

„Vím, že mi přeješ.“

„Jenom mi vrtá v hlavě, proč po prvním setkání se na tak dlouho odmlčel?“

„Nevím, neptám se.“

„Nevadí, třeba to jednou řekne sám. Možná to ani není důležité. Třeba měl jen nějakou povinnost. Čím se živí?“

„Zatím na práci nepřišla řeč.“

„Chápu, máte momentálně jiné priority,“ smála se Lucie.

„Přesně tak,“ zrudla Monika.

„Neříkej mi, že ve svém věku se ještě červenáš?“

„To snad ne?“

„Je to hezké, nemáš se za co stydět.“

„Hlavně se nezlob, že jsem tě neupozornila.“

„To je za námi. Jo, budu se stěhovat. Mám blízko tebe bydlení.“

„Já tě přece nevyháním.“

„Potřebujeme každá své soukromí.“

„Možná máš pravdu...“ vzdychla Monika.

„Mám pěkný byt. Musíš ho vidět. Brzy mi přivezou postel a další vybavení. Bude se ti tam líbit.“

„Těším se. Taky ti přeju dobrého přítele a milence. Pořád jen pracuješ a na své potěšení nedbáš.“

„Moje práce je mým potěšením.“

„Věřím. Jsi rozená modelka. Ať se ti daří!“

Za čtrnáct dní se Lucie přestěhovala. Pozvala Moniku na oslavu svého nového bytu.

„Lucinko, máš to tady moc pěkné. Ještě ti přeju, abys našla muže svého srdce. Umím si představit, že se vám tady bude krásně žít.“

Dlouho si povídaly a těšily se na hezkou budoucnost.

Hodný hoch

Malý Kája zvaný Prcek cucá třetí pivo. Bedlivě sleduje spoře oděné dívky svíjející se u tyče. Občas se objeví hvězda podniku Anabella. Za vydatné podpory světel i povzbuzování hostů předvádí téměř dokonalý striptýz. Po ní se rozsvítí v sále.

„Hele, Prcku, že by sis netroufnul na tu bloncku u baru. Sedí tam tak sama a usmívá se. Co ty na to?“ zeptá se hromotluk Matěj.

„Nemám zapotřebí za sex platit,“ opovrhne Prcek.

„Jak víš, že zrovna tahle jde za prachy?“

„Koukám a vidím.“

„Co vidíš? Napsaný to nikde nemá.“

„Pořád se usmívá. Sám jsi to řekl.“

„No a co?“

„Kdo se pořád usmívá? Nikdo. Profesionálka se culí pořád stejně.“

„Myslíš?“

„Kromě toho si během chvilky dvakrát zívla. Nemá důvod k úsměvu. Nudí se nebo je unavená. Rychle vydělat a vypadnout, to je podle mne její momentální touha.“

„Páni, ty jsi odborník,“ žasne kolohnát.

„A co támhle ty dvě tmavovlásky? Co nám povíš o nich?“ hecuje Ruda zvaný Píďák.

„Ty se culí, kroutí se. Je jim na jednu stranu trapně, že tu vůbec jsou, ale přitom je to vzrušuje. Neodejdou, dokud si neužijí. Touží po dobrodružství, ale profesionálky to nejsou. Jejich oblečení je decentní, na rozdíl od bloncky.“

„Páni, seš dobrej! Troufneš si na ty dvě?“

„Proč ne, jen si myslím, že mi budete závidět. Spíš si je utrhněte vy dva. Můžete se střídat, nebo jít na grupáč, jak je libo.“

„No, možná by to šlo, co ty na to, Matěji?“ koukne se na něj tázavě Píďák.

„Nevím, jestli je to dobrej nápad. Žádná slušná holka sem nepůjde bez doprovodu,“ míní Matěj.

„Dneska je jiná doba, holky neseďavají v koutě.“

„Prcku, máš rád malé kočky, jako jsi ty, nebo si vybíráš čahounky?“ vyzvídá Píďák.

„Jak kdy. Nezáleží na centimetrech, ale na sympatiích.“

„Jak komu. Centimetry jsou v určité fázi vývoje hodně důležité,“ míní Matěj. „Proč myslíš, že mám takovej úspěch u ženských?“

„Asi proto, že seš velkej a není možné tě přehlédnout,“ míní Prcek. „Dá se předpokládat podle tvých parametrů, že budeš mít i pořádný klacek, ale člověk se taky může mýlit. Znal jsem sice jednoho hromotluka, na kterýho se holky jen třásly. Když došlo na věc, plakaly hrůzou.“

„Měl ho moc velkýho?“ ptá se Píďák.

„Právě naopak,“ ukáže palcem dolů Prcek. „Tohle mi vyprávěly holky, když jsme dováděli. Byly nadšené z mého

nádobíčka,“ blaženě se usmívá při vzpomínce na dvojici chtivých holek.

„Hele, Prcku, nějak si dovoluješ!“ ozval se kolohnát Matěj.

„Jak to myslíš?“

„Chceš tím říct, že jsem dole zakrnělej?“

„V žádném případě, takhle jsem do nemyslel. Promiň.“

„No proto! Jinak si tě nadhodím nad hlavu jako činku a praštím s tebou vo zem, jako že jsem tě nemoh unýst. Uvidíme, co budeš kvákat potom. Nejspíš tě zametou a hodí do kontyšu.“

„To myslíš, jako když probíhá sumo? Jak mají ti tlusťoši jenom ručník kolem pasu a mezi nohama?“

„Jo, sumáky mám na mysli.“

„Představ si,“ začal líčit Prcek, „koukám na zápas sumo. Kluci maj ty ručníky nějak nalahko, říkám si. A vtom se to stalo!“

„Co?“

„Jednomu se ručníček povolil a on vyvalil svý nádobíčko celýmu světu.“

„A stál ten pohled za to?“

„Jestli se ptáš na rozměry, docela jo, i když vzhledem k jeho mohutnosti to zase taková sláva nebyla. Hele, Matěji, můžu ti říkat Sumáku?“ ptá se Prcek.

„Chceš jednu do držky? Nejsem tak tlustej!“

„To ne, máš pravdu,“ přitaká Prcek.

„A sílu mám větší, než oni!“ prohlásí hrdě kolohnát.

„Jasně, větší...“

„No proto. Jestli myslíš, říkej mi ‚Sumáku‘, vlastně to docela sedí. Většinu z těch tlustoprďů bych porazil raz dva.“

„To jo, jsem si jistej,“ přidává se Píďák.

„No proto...“ uklidňuje se kolohnát.

„Hele, Sumáku, jak to vidíš s tou dvojicí tmavovlásek?“

„Obě jsou tvoje, Prcku,“ pošťouchne ho Matěj teď zvaný Sumák škodolibě.

„Viděl jsi je první!“ přikývne Píďák Ruda.

„Když myslíte, jdu na to, ale pak nebrečte, dal jsem vám přednost.“

„Držíme ti palce,“ řekli oba svorně a dychtivě vyčkávají.

Prcek se k dívkám nenápadně přibližuje. Jedna z nich si ho všimne a upozorňuje druhou. Obě se začnou řehtat.

„Ahoj dámy, vidím, že je tady veselo. To mám rád. Co pijete?“

„Bledou Mery,“ špitnou jedna přes druhou.

„Dáte si repete?“

„No, možná jo, když nás vyzývá takový fešák,“ smějí se.

Prcek objednává, za chvíli si všichni připijí.

„Krásně se smějete, je mi s vámi dobře. Moc rád bych se mazlil.“

„S kterou?“

„Nejradši s oběma,“ řekne laškovně.

„Vážně? Nebylo by to neslušné?“ řekne Ája a Pája vyprskne smíchy.

„Možná to je neslušné, ale jenom trošku,“ směje se Prcek.

„Nevadí, že jsme větší než ty?“ ptá se Ája.

„V posteli to není poznat. Tam záleží na úplně jiných velikostech.“

„Vidím, že se vyznáš,“ uznale kývne Pája. Obě mu připijí.

„Až budete chtít být se mnou tak moc, že to nebude k vydržení, stačí kývnout a jdeme.“

„Kam?“

„Přece ke mně.“

„Je to daleko?“

„Vezmeme taxíka. Budeme tam co by dup.“

„To zní zajímavě.“

„Já kývám,“ směje se Ája.

„Já taky,“ smyslně si olízne rty Pája.

Kája nemešká, platí, volá taxi, naloží dívky, pomůže jim nastoupit plácnutím po zadečku, naskočí a udá adresu.

Za chvíli vystupují.

„Bydlím v pátém patře bez výtahu. Výborná kondička. Doufám, že si troufáte?“

„Jistě, my chodíme do Sokola,“ smějí se dívky.

Za chvíli se ocitnou v pěkném, útulném bytě.

V baru

Sumák Matěj jen zírá: „Viděl jsi to? Já jen čumím. Prcek je vážně obě sbalil. Co budeme dělat?“

„Teď asi nic. Dal nám přednost. Zmizeli a buší do toho.“

„Kam asi jeli?“

„Nejspíš ke Kájovi. Bydlí sám, může si vodit, koho chce.“

„To má dobrý. Nemůžu mámu vyhodit na ulici,“ vysvětluje Sumák.

„Aspoň nejsi ženatej. Já to mám blbý. Andula chce pořád vědět, kam jdu a kdy přijdu, co kde dělám a s kým. Pokaždý, než vypadnu z baráku, musím ke zpovědi.“

„Ty seš pobožnej?“

„Ne, proč?“

„A kam teda chodíš ke zpovědi?“

„No přece Andula mě zpovídá! To ti je občas na zbláznění.“

„Tak se rozveď, co ti v tom brání?“

„Ty seš dobrej. A kdo mi bude prát, vařit a tak?“

„Jaký a tak?“

„No, třeba nakupovat jídlo, uklízet...“

„Snad nevyžaduješ vypiglovanej kvartýr?“

„Ne, to vona pořád něco má.“

„Když jí to vadí, ať si uklidí.“

„Rád bych si to myslel taky.“

„Hele, moje máma se aspoň neptá. Mám veškerej servis a mlčí. Občas jí slzí voči, asi má nějakou alergii.“

„Na tebe?“

„Co blbneš, miluje mě. Škoda, měl jsi zůstat u mámy, jsou vobětavý, milujou a nekecaj.“

„Jenže ta moje umřela.“

„No, někdo má zkrátka smůlu. A nemůžeš nějakou adoptovat?“

„To snad ani nejde, nebo jo?“

„Co by to nešlo? Když můžeš adoptovat dítě a prohlásit ho za svýho syna, třeba je možný si takhle opatřit rodiče.“

„A co ta tvoje máma?“

„Proč se ptáš? Co je s ní?“

„Jestli by mě nevzala k sobě taky?“

„Blázníš?“ zděsí se Sumák. „Ta má mne. Dělit se o ni s tebou nebudu. Co kdyby zjistila, že tě má radši než mne? Kdepak, najdi si nějakou svou.“

„Nevím, kde hledat,“ říká zoufale hubený Ruda Tučný zvaný Píďák.

„Dej si inzerát. Některá babka bude ráda, že nemusí žít sama. Bude ti sloužit do roztrhání těla.“

„Jen aby pak nechtěla roztrhnout mne.“

„Jó, musíš dobře vybírat. Chce to stanovit si podmínky, které musí při výběru splnit.“

„Jaký podmínky?“

„No, třeba že je schopná tě nezištně milovat.“

„To snad ne!“ vykřikne zděšeně.

„Neblbni, nemyslím sex, ale obětavou mateřskou lásku.“

„Jak to poznám?“

„Tak to nevím.“

„Vidíš, radíš a nic nevíš!“ málem se rozčílí Píďák. Viděl před sebou život s obětavou matkou bez zvědavé Anduly. A najednou se vše rozplynulo. „Aby pak ta umělá máma nebyla horší, než Andula,“ zaváhá Ruda.

„Tak si nech Andulu. Nemusíš platit za inzeráty. Možná by taková máma chtěla i vejplatu, nevím.“

„A z čeho bych jí asi tak platil?“

„Říkám, že nevím. Jen si myslím, že by to mohla být jedna z možností, jak se zbavit Anduly.“

„Úžasný! Chceš tím říct, že bych si pak moh klidně vodit ženský do bytu s mámou? Co kdyby mi to zakázala?“

„To by pak nebyla milující máma a porušovala by podmínky smlouvy. Takovou si do bytu neber.“

„Teď jsem si vzpomněl, že ten byt je vlastně Anduly. Asi by se nenechala jen tak vyhodit,“ zoufá si Píďák.

„Vidíš, já ti to říkám pořád. Některý ženský jsou nesnesitelný a navíc chamtivý. Ani ten ubohej kvartýr ti nepřeje. S takovou bych nebyl ani minutu.“

„A kam bych šel?“

„Ke mně ne! Máma by to nedovolila.“

„A jsme tam, kde jsme byli. Malej Kája se má nejlíp.“

„Jenže on zdědil kvartýr po tetě, která ho tajně milovala. Možná ji taky vojížděl.“

„Neblbni, takovej kanec snad není.“

„Říkám jen možná. Třeba ne. Asi nikoho jinýho neměla, komu by kvartýr vodkázala. Než aby propad státu...“

„Moc rád bych měl takovou tetu,“ zasní se Píďák. Usmívá se a náhodou zavadí pohledem o blondýnu u baru. Ta se sladce šklebí a míří k Rudovi.

„Ahoj fešáku, neznáme se odněkud?“ zašveholí.

„Nevím, že by odtud?“

„Mám paměť na tváře. Určitě se známe...“

„A jestli ne, můžete se blíž poznat,“ prohodí kolohnát Sumák. „Musím padat, to víš, máma by mi nabančila,“ říká smutně.

Ruda dělá zoufalé posunky, které mají znamenat: „Přece mě v tom nenecháš? Bude stát majlant.“

Matěj se mile usměje a spěchá domů. Ještě se otočí: „Hezkej večír, děti!“ a mizí z baru.

„Nemám moc peněz,“ přizná barvu Ruda.

„Spočítej je a uvidíme, na jak dlouho ti vystačí,“ usmívá se smyslně blondýna.

Ruda se šacuje a vyndá celkem tři stovky: „Ještě musím zaplatit útratu.“

„Tak jo, dej mi dvě stovky a máš čtvrt hodiny. Nikam daleko nejdu. Co takhle za roh na dvorek?“

„Je tam hnusně.“

„Nic neuvidíme, je tma.“

„Smrděj tam popelnice.“

„Hele, máš zájem nebo ne?“ zeptá se ostře žena.

„Jasně, že jo.“

„Tak co váháš?“

„Chtěl bych to v čistý posteli. Abychom měli dost času.“

„Sežeň tři tácy. Bude čistá postel a dvě hodinky času. Víc asi potřeba nebude,“ změřila si ho od hlavy k patě.

„Musel bych si půjčit...“

„Udělej to...“

„Ty bys mi nepůjčila?“

„To myslíš vážně?“ rozesmála se.

„Jo...“

„Za to, žes mě vážně pobavil, jdeme. Máš to dneska za ty dvě stovky, ale příště budeš solit jako každý!“

„Jasně. Jsi skvělá! Hned jsi mi byla sympatická...“ šveholí Píďák celou cestu. Sype jednu lichotku za druhou.

Přivádí ho do pěkného bytu.

„Nejdřív se pořádně umej pod sprchou. Mýdlem!“

„Ach jo,“ řekne otráveně.

„Chceš mít sex nebo ne?“

„Jo, jasně, letím“ přitaká nadšeně.

„Tak makej.“

Natáhne k ní ruce a zmáčkne prsa.

„Co blbneš? Ještě nezačínáme. Makej pod sprchou, umej své hříšný tělo. Pořádně!“

„Doufám, že to nezapočítáš do času, který jsi mi přidělila?“

„Jestli budeš ještě diskutovat, započítám.“

Hned vletěl pod sprchu, umyl si všechno včetně vlasů.

„Výborně. Pořádně se utři, nepotřebuju nastydnout.“

„Rozkaz,“ frotýruje se a cení zuby.

Přivádí ho k posteli a začne striptýzem.

Píďák je rozpálený do běla.

Začnou se milovat.

Za půl hodiny mocně funí a vrcholí. Pak se svalí na postel a usíná.

„Spát tady nemůžeš!“ třese s ním.

Ruda se slastně olizuje, než se probere.

„Musíš jít. Dej mi dvě stovky.“

„Aha, vidíš, málem jsem zapomněl.“ Štrachá po kapsách: „Musely mi někde vypadnout. To není možný, vždyť jsem je prve měl,“ zoufá si.

„Ach jo, tak vypadni. To jsou dneska kšefty. S takovými, jako ty, si nevydělám ani na slanou vodu.“

„Promiň, nechápu to...“

„Padej, nebo tě dám zavřít. Nejdřív loudíš a pak nechceš platit. Vypadni, než se vážně naštvu!“

„Nezlob se, díky moc, příště...“

„Žádný příště nebude, na to zapomeň. Padej mi z očí!“

Píďák se motá ve dveřích, až konečně vypadne.

Hned před barákem sáhne do tajné kapsičky v pase u kalhot. Vytáhne složené bankovky. „Stovečky moje, obě jste mi zůstaly,“ usmívá se spokojeně a volá Matěje.

„Jak bylo?“ ptá se Sumák.

„Výborně! Ani si to neumíš představit!“

„Co to stálo?“

„Dala mi zadara!“

„Nekecej! To je teda fór! Je nějaká měkkošrdcatá. Asi ji příště taky zkusím.“

„Vona je spíš na hubený!“

„Co tím chceš říct?“ zeptal se výhružně.

„Nic, máš bezva postavu. Jen jsi na ni možná moc velkej.“

„Copak je nějaký tintítko? Musí přece vydržet pořádný chlapy, když je to její džop.“

„No, měla by...“

„Kde ji najdu?“

„Teď nikde, jela někam na venkov. Někdy zase bude na hlavním štábu,“ zasmál se Píďák.

„Aspoň si o ní nechám zdát. Zítra mi budeš vyprávět podrobnosti. Jsi vážně dobrej, ani bych to do tebe neřek, že tě budou ženský tak brát. Splet jsem se, jak vidím. Měj se, kámo.“

Píďákovi se velmi dobře poslouchalo, že je borec na ženský. Usínal s úsměvem na rtech: „Dneska mám vážně kliku, Andula spí.“

Kolohnát Matěj zvaný Sumák se převaluje ve své velké posteli. Napadne ho geniální myšlenka: „Měl jsem vzít ty dvě nány, mohli jsme to rozjet ve velkém. Snad bude mít Prcek jejich adresu.“

